

Erdei-Szabó István

Szívszakajtó

Szakítsd szét meggyötört szívemet,
mint egy fénylő vásznat,
írd föl rá nagybetűkkel:
mocskban és gyalázatban tartott
két derékba tört század.
Fesd föl rá az ég romolhatatlan kékjét,
a Világfa árnyékba dőlő hetedik ágát,
apám s az igazak hetedik szobáját.
A szabadulás végső menedékházát.

Igéző

Hej, Karácsony Sándor !
Te, vesékbe s lélekbe látó
tudós professzor s Prédikátor !
Mikor jó el a te országod :
ékes ideje időtálló tanaidnak ?
Meglészen – é a Bizonyosság,
mikor a tamáskodók és farizeusok
pengeéles (nyelv) bozót vágó – szavaidtól
hanyatthomlok megfutamodnak ? !

Állapottöredék LXII.

És megrepednek az ég
s a lélek hajszálér-csatornáit,
atommáglyatüzek gyúlnak,
az Idő mint fejvesztett tolvaj,
menekülőre fogja –
s mi maradunk magunkra
a megőszült éjszaka foglyaként,
a csönd süket s érzéketlen
taposómalmában,
örökös kárhozatra
és vakságra ítélve,
mint a szabadságot bányalovak.

Hát ennyi...

Mindenki mindent lát,
mindenki mindent tud,
ám mégsem rakja össze
a puzzle-t ugyanúgy.
Mindenki mindent ért,
s bár a nagy többség
Istent sért s kisért,
azért a kegyelemmel
meg nem alkudna
soha és semmiképp.
S tudod,áldott barátom,
ha hiányzik az alázat
belőled,már én is belátom,
nincs az a kiút és alku,
és nem tudsz megszabadulni
földi terhedtől, s az égit
válladra venni. Hát ennyi..

A madarak és az ég

Madarak tartják fölöttünk az eget,
fecskék, gólyák, sirályok, ölyvek,
mesterei a zuhanásnak, mérnökei
magasságnak és mélységnek.
Szárnyaik között feszül a kék,
a legyőzhetetlen messzeség.
Mérföldre húznak délnek,
Afrika tűzmelegébe térnek.
Szemükben végtelen szelídség,
az Idő békéje fénylik, hogy
minden tolluk beleborzong,
amint fölemelik könnyű mutatvánnyal
a földet a végtelen égig.

Ábránd

Sárándi Jóskának

Szeretnék elutazni
messze messze innen
itt bent és kívül is
„a hat nőnemű kontinensen”
fények aranyló csöndjében
az egyetlen délutánra várni
amikor a szőlőszemek
elnyújtóznak a lassú árnyak
és megtörténhet velünk a csoda
amint az alkony redőnyén
át tudunk látni

Szeretnék elutazni újra
bút és bajt hátra hagyni
a tengerpart fővenyére bukva
a naplemente sugárrojtjain
újra és újra fönnakadni

Tamás Tímea

A kismese

Antall Pistának

A kismese a barlangjában aludt. Ő volt az egyedüli igazi mese a világon, de ezt rajta kívül senki sem tudta. Ezernyi mese kerengett szanaszét, és a gyerekek szerették őket, mert nem tudtak semmit róluk. Csak a történetet tudták, amelyet azok folyton meséltek, és amelyről azt mondták, hogy a sajátjuk. Pedig nem az volt.

A kismese mélyen aludt. Piros takarója lelógott a földre, égszínkék derékalja és sárga párnája selymesen simult testéhez, amelyről annyi mindent tudtak ezek a tárgyak, ugyanakkor olyan keveset. A kismese ugyanis, mint az egyetlen igazi mese a világon – alakváltó volt. Nem úgy volt alakváltó, mint más mesék szörnyei, nem úgy volt alakváltó, mint a békává változó királyfi és a királyfivá változó béka, egyáltalán nem, hiszem ezek a másolatmesék régi, megunt és mégis unos-untalan ismételt varázslatai és trükkjei voltak, hanem lényege szerint volt az.

A kismese barlangja egy igazi rejtett mesebarlang volt, kellékek nélkül. A kismesének nem kellett varázspálca, varázsital, gonosz és jó banya, tündér, áspiskigyó és sárkány, nem kellett hókuszpókusz, nem kellett ármány és átok, elég volt neki egyetlen álmom. Pontosabban nagyon sok álmom. Végtelen sok. A kismese úgy járkált ki-be az álmokba, mint egy hangya a hangyabolyba, és azt hordott be oda, amit csak akart. De vigyáznia kellett, mert kifele már nem vihetett semmit. Amit bevitt egy álomba, az ott is maradt. Ez volt a szabály.

A kismese tudta, hogy be kell tartania ezt a szabályt. Ha valamit kihoz az álmokból, akkor megbomlik a világ rendje, a mesevilág és a valódi teljesen összekeveredik, és abból a káoszából, abból az összeviesszaságból senki nem kerülhet majd ki épségben. És ezt nem akarta.

A kismese azon az éjszakán is gyönyörűt álmodott. Azt álmodta, hogy egyszerre ölti magára az összes elképzelhető mértani alakzatot, olyan szépen, olyan puhán és olyan színesen, hogy minden kisgyerek egyszerre szeretné megérinteni. Egyszerre volt gömb és kocka, kúp és gúla, hasáb és csonkakúp és csonkagúla, és a ragyogó idomú testekben tisztán látszottak az átlók és metszésvonalak és szeletek, ott volt benne a világ összes trapéza és négyzete és köre, szóval minden, amit a nagy természet és a matematika ezen a téren valaha is feltalált. A kismese csodaszép volt minden alakzatban. Egyik pillanatról a másikra változott, egyszer apró hatszögek-ből kirakott gömb volt, utána sima gömb, utána pedig olyan ragyogó csonkakúp, amelyről minden gyerekeknek csakis a fagy juthatott az eszébe, a csodálatos málna- és csokoládéfagylalt, az oldalán egy épp lecsorgó fehér cukorhabcsöppel.

A kismese álmának volt egy előzménye. (Minden álma egy feladvánnyal kezdődött, és egy gyerekkönnyesebb felszárításával végződött. Úgy gondolta, hogy ennek a kismeselétnek néha olyan az íze, mint a cukros csokoládés málnafagyaltnak, talán túl édeskés, de nem törődött vele. Végül is az édeskés jó, sokan szeretik.)/ Napokkal, hetekkel azelőtt látott egy zöld szemű, szőke hajú, na jó, kicsit nagyfejű kislfiút. Már nem is volt olyan kicsi, talán már elmúlt tízéves. Az a kislfiú mindennap kiment az iskola mögötti nagy focipálya sarkára, ott ücsörgött egy jó darabig, és azzal küszködött, hogy ne sírjon, de a kismese így is látta a könnyeit. Befele folyó nagy gyöngyszemek voltak, a legigazabb fajtából. A zöld szemű, szőke hajú, és – na jó, kicsit nagyfejű kislfiút csúfolták a társai. Azért mert véznább volt náluk, és így nagyobbak tűnt a feje, és azért is, mert utálta a mértani testeket. Az összes elképzelhető mértani alakzatot. Nem bírt velük matematikaórán, nem bírt velük tornaórán, nem bírt velük sehol. És a mértani testek is utálták őt. Éjszaka kilopóztak a füzetéből, belopóztak az álmaiba, és elrontották azokat, nappal pedig az összes létező foci- és tenisz- és pingponglabda őt találta el. A fejét, amellyel amúgy is annyi baja volt, amelyet nem szeretett a mérete miatt, mert egy nagy focilabdára emlékeztette. Hát ez volt a kismese álmának az előzménye, a zöld szemű, szőke hajú, és na jó, kicsit nagyfejű kislfiú története.

A kismese elhatározta, hogy segít rajta. Azon az éjszakán, amikor képes volt magára öltetni az összes elképzelhető mértani alakzatot, olyan szépen, olyan puhán és olyan színesen, hogy minden kisgyerek egyszerre szeretne volna megérinteni, átlopózott a kislfiú álmába, amely szerencséjére aznap teljesen üres volt, és betöltötte azt. A kislfiú meglátta a világ összes létező mértani alakzatát és azok kombinációit, meglátta, hogy minden test mélyén és minden lélek mélyén ott rejtőznek, megérintette, megértette és megtanulta őket, és többé nem félt tőlük. A csoda az volt, hogy bár a kismesét másnapra elfelejtette, valahogy nappal is kezdett belelátni a gömbökbe, a gúlába és különféle idomokba, és kezdte szeretni őket. Igen, nem azokat, hanem őket, mert számára élő volt mindegyik, és már a feje nagyságával sem törődött annyira, és már a többiek sem csúfolták annyit, a labdák pedig messze elkerülték. A kislfiú minden tárgyat és minden alakzatot más-hová helyezett ébren és álmában is, különös tereket talált ki nekik, de a kismesével többet nem találkozott. A kislfiúnak neve is volt, úgy hívták, hogy Bolyai János.

Csak a kismese maradt név nélküli, ismeretlen, az egyetlen igazi mese a világon, aki boldogan nézte a számoló és nevető kislfiút, és elindult visszafelé az álomúton. Ha szeretnéd tudni, hogy hová ment, menj utána.

Fellinger Károly

Három nővér

I. Szélcsend

Pethes Máriának

Lenn a víztükörben nyárfa pompázik,
kihúzza magát, hisz otthonra lelt.
De nicsak, felszínén a nagy folyónak
száraz kis levelét óvja a rend.

Kiírom magamból, belülré mélyen,
feltekert zsineg a szív, gombolyag,
jó lesz majd Ariadnenak, meglásd.
Lekötözni múltó honvágyamat.

II. Fényözön

Rapai Ágnesnak

Lehetőséget
kap, szöszmötölődik a
hiány szöveve.

Feltekeri ó,
gombolyaggá a rend
a szeme fényét.

Gombolyag a szív
is, ócska szvetterünkből
pamutmellényből.

Bús kilométer-
kövek, mint a szétszéledt,
elcsatangolt nyáj.

Kereskedő a
nap. A fukar nemléttel
csereberélget.

III. In Memoriam Agota Kristof

Vénülő szempár,
beteg testem trójai
falovacskái.

Önfejű folyók,
terelve,űzve, tenger-
karámba hajtva.

Rabul ejtett pók
a ház, kihalt, üres, a
kéménye fázik.